

Sygn. akt **VIII Ua 7/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch (spr.)
Sędziowie:	SSO Grażyna Łazowska SSO Jolanta Łanowy-Klimek
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2018r. w Gliwicach

sprawy z odwołania A. K. (K.)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 1 czerwca 2017 r. **sygn. akt** VI U 514/15

oddala apelację.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Mariola Szmajduch (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 7/18

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. z 7 października 2015r. uchylono orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Z. z 24 lipca 2015r., o zaliczeniu A. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, na okres do 31 lipca 2025r. Równocześnie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył odwołującego do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na okres do 30 października 2018r.

W odwołaniu od tego orzeczenia ubezpieczony, domagał się zaliczenia go do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym. Ponadto domagał się ustalenia, że spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

W uzasadnieniu odwołania podał, że zaskarżone orzeczenie jest dla niego krzywdzące, bowiem jego stan zdrowia w porównaniu do poprzednich orzeczeń zaliczających go do znacznego stopnia niepełnosprawności nie tylko nie uległ poprawie, ale nawet się pogorszył.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że u odwołującego nie stwierdzono niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz nie wymaga on w chwili obecnej niezbędnej stałej lub długotrwałej opieki i pomocy osób drugich w celu pełnienia ról społecznych.

Wyrokiem z 1 czerwca 2017r. (sygn. akt VI U 514/15) Sąd Rejonowy w G., w punkcie pierwszym zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że ustalił, iż odwołujący spełnia przesłanki określone w artykule 8 ustęp 3a punkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, natomiast w punkcie drugim oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na następującym stanie faktycznym i poczynił następujące rozważania:

Orzeczeniem z 24 lipca 2015r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w T. zaliczył odwołującego do znacznego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 lipca 2025r. Jako przyczyny niepełnosprawności wskazano choroby układu krążenia i oddechowego (oznaczone symbolem 07-S). Ponadto wskazano, że odwołujący nie spełnia przesłanki określonej w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Zaskarżonym orzeczeniem z 7 października 2015r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. uchylił ww. orzeczenie w całości zaliczając odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 października 2018r. Dodatkowo wskazano, że nie dotyczy go spełnienie przesłanki określonej w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Odwołujący urodzony w (...) cierpi z powodu zaburzeń układu krążenia (stan po zawale mięśnia sercowego, choroba niedokrwienna serca, nadciśnienie tętnicze, choroba wieńcowa), zaburzeń układu oddechowego ((...), rozległe zmiany włókniste w szczytach płuc i u podstawy lewego płuca, obustronne masywne zgrubienia opłucnych z rozległymi zwapnieniami) oraz zaburzeń narządu ruchu (zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa ze skrzywieniem odcinka piersiowego i zespołem bólowym). Odwołujący mieszka razem z żoną i czwórką dzieci w wieku szkolnym. Nie jest w stanie pomagać żonie w prowadzeniu domu. Żona natomiast pomaga mu w wykonywaniu czynności życia codziennego takich jak ubieranie się, czy kąpiel. Odwołujący nie może się schylać z powodu zawrotów głowy. Odwołujący pomaga jedynie dzieciom przy odrabianiu lekcji.

Z uwagi na stan zdrowia odwołującego jego małżonka zwolniła się z pracy i w ramach zasiłku pielęgnacyjnego sprawuje nad nim opiekę.

Celem weryfikacji oceny stanu jego zdrowia, a w szczególności ustalenia stopnia, okresu i daty początkowej niepełnosprawności odwołującego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: chirurga-ortopedy, neurologa, pulmonologa oraz kardiologa.

Na podstawie opinii biegłych: z zakresu kardiologii M. W. z 20 czerwca 2016r., pulmonologa A. B. z 11 sierpnia 2016r., neurologa A. N. i ortopedy A. G. z 26 października 2016r. oraz zespołu biegłych pulmonologa Ł. L. i kardiologa M. H. (1) z 20 marca 2017r., Sąd stwierdził, że u odwołującego stwierdzono: przewlekłą chorobę niedokrwienną serca, stan po pomostowaniu aortalno-wieńcowym (...): LIMA-LAD, Ao-(RA)-OM1 (maj 2013r.), stan po angioplastyce

wieńcowej P. (...) + 2 stenty DES (wrzesień 2012r.), stan po angioplastyce wieńcowej P. (...) + DES + DEB (grudzień 2012r.), hiperlipidemię, nadciśnienie tętnicze (...), (...), masywne zwapnienie opłucnej, rozległe zmiany włókniste, cukrzycę typu 2, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa, bez objawów podrażnienia korzeni nerwów rdzeniowych, bez ograniczenia ruchomości kręgosłupa, przebyte zwichnięcie prawego stawu barkowego.

Stan zaawansowania tych schorzeń powoduje, że odwołujący z przyczyn kardiologicznych i pulmonologicznych, jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym od 1 czerwca 2015r. do 31 października 2018r. Równocześnie odwołujący spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym, w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnego poruszania się. W uzasadnieniu biegli podkreślili, że odwołujący jest leczony z powodu choroby wieńcowej od roku 2012, nadto ma stwierdzoną przewlekłą obturacyjną chorobę płuc. Przeprowadzone u niego w roku 2012 badanie koronarograficzne wykazało istotne zwężenie w tętnicy zstępującej przedniej (LAD),

w związku z czym wykonano u niego plastykę tego naczynia i wszczepiono dwa stenty. Następnie w grudniu 2012r., podczas wykonania kontrolnej koronarografii dokonano zwężenia w implantowanym wcześniej stencie, naczynie poszerzono i implantowano kolejny stent w 6 segmencie tętnicy. Wykonane w marcu 2013r. badanie koronarograficzne zobrazowało wielonaczyniową chorobę wieńcową z rozlanymi restenozami w obrębie implantowanych wcześniej stentów oraz istotne zmiany

w pozostałych naczyniach. W konsekwencji, w maju 2013r. odwołujący poddany został zabiegowi wszczepienia dwóch pomostów aortalno-wieńcowych, po czym przeszedł rehabilitację kardiologiczną. Aktualnie odwołujący pozostaje dobrym w stanie kardiologicznym, bowiem jest wydolny krążeniowo. Natomiast badania dodatkowe wykazały prawidłową funkcję mięśnia sercowego po incydentach niedokrwiennych.

W próbie wysiłkowej bez cech niedokrwienia, tolerancja wysiłku jest dobra. Ponadto

w monitorowaniu holterowskim EKG brak jest cech groźnych arytmii i zaburzeń przewodzenia. Z kolei (...) w dokumentacji leczenia szpitalnego nie jest podstawową jednostką pulmonologiczną. Odwołujący nie miał bowiem zaostrzeń wymagających hospitalizacji z powodu duszności. W leczeniu ambulatoryjnym brak jest natomiast informacji o przyjmowaniu sterydów doustnych lub pod postacią iniekcji. Równocześnie w badaniu fizykalnym nie stwierdzono u odwołującego zmian osłuchowych, zaburzenia wentylacji w badaniu spirometrycznym i gazometrycznym są jedynie nieznaczne (umiarkowana restrykcja). W zakresie narządu ruchu, badania obrazowe uwidaczniają

u odwołującego wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne w odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa, zwężające kanały korzeniowe. Zmiany te nie uszkadzają struktur nerwowych. Równocześnie nie stwierdza się u odwołującego żadnych objawów uszkodzenia układu nerwowego, ruchomość kręgosłupa jest pełna, zaś asymetria obrysów stawów barkowych nie wpływa na upośledzenie ich ruchomości. Dodatkowo w kartotece z poradni neurologicznej nie opisywano żadnych patologii poza subiektywnymi dolegliwościami takimi jak zawroty głowy, które spowodowane są schorzeniami układu oddechowego i układu krążenia, co powoduje, że z punktu widzenia ortopedycznego i neurologicznego, odwołujący nie jest osobą niepełnosprawną. Z uwagi jednak na znacznie ograniczoną możliwość i zdolność samodzielnego poruszania się – wynikającą z poważnych zaburzeń funkcjonalnych i znacznej niewydolności układu oddechowego i układu krążenia – odwołującemu należy przyznać prawo do tzw. karty parkingowej, albowiem pomimo braku poważnych schorzeń w obrębie narządu ruchu, jego zdolność poruszania się wyklucza przemieszczanie się na dłuższych, nawet prostych i równych odcinkach drogi oraz wchodzenie po schodach.

Odwołujący nie zgodził się z pierwszymi opiniami biegłych kardiologa

i pulmonologa zarzucając, że biegły kardiolog M. W. nie wykonał badań dodatkowych takich jak test wysiłkowy, czy ECHO serca, a ponadto nie dokonał rzetelnej analizy dokumentacji medycznej. Z kolei odnosząc się do opinii biegłego pulmonologa A. B. odwołujący podtrzymał swoje stanowisko, iż jego stan zdrowia w obrębie układu oddechowego uległ pogorszeniu. Równocześnie ubezpieczony nie kwestionował opinii biegłych neurologa A. N. i ortopedy A. G. oraz opinii zespołu biegłych pulmonologa Ł. L. i kardiologa M. H. (1)

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. nie zgłaszał zastrzeżeń do powyższych opinii.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o dowody: z akt orzeczniczych odwołującego; z opinii biegłych: M. W., A. B., A. N. i A. G. oraz Ł. L. i kardiologa M. H. (1), jak również przesłuchania odwołującego.

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd Rejonowy w pełnej rozciągłości podzielił dokonaną przez biegłych ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego, uznając ich opinie za przekonujące i zawierające stanowcze wnioski. Zdaniem Sądu opinie te zostały sporządzone rzetelnie i wyczerpująco, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie akt sprawy i badania odwołującego. Brak było podstaw do ich kwestionowania.

Równocześnie Sąd I instancji stwierdził, że w zakresie uznania, iż odwołujący spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, Sąd podzielił opinię biegłych M. H. (2) i Ł. L., jako opinię zawierającą uzasadnienie w omawianej kwestii.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie zasługuje jedynie na częściowe uwzględnienie.

Sąd I instancji w pierwszej kolejności powołując się na treść art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011r., Nr 127, poz. 721 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2003 roku, Nr 139, poz. 1328) wskazał kryteria zaliczenia do umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności, jak również kryteria oceny konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy powołując się na art. 8, ust. 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012r., poz. 1137 ze zm.) przypomniał zasady określające krąg osób uprawnionych do karty parkingowej.

Sąd uznał, że odwołujący spełnia przesłanki do uznania go za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Nie spełnia natomiast kryterium pozwalającego na stwierdzenie u niego konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Tym samym nie może zostać uznany za niepełnosprawnego w stopniu znacznym. Równocześnie jednak odwołujący spełnia kryteria wydania osobie niepełnosprawnej karty parkingowej, bowiem ma znacznie ograniczoną możliwość samodzielnego poruszania się.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przytoczone przepisy prawa, Sąd Rejonowy w punkcie pierwszym zmienił zaskarżone orzeczenie przyznając odwołującemu jedynie prawo do karty parkingowej, zaś w punkcie drugim oddalił odwołanie w zakresie roszczenia o uznanie odwołującego za umiarkowanego w stopniu znacznym.

Apelację od powyższego wyroku wniósł odwołujący.

Zaskarżając wyrok w części oddalającej jego odwołanie, wniósł o jego uchylenie oraz poprzedzającego go orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu organowi. Alternatywnie wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zaliczenie go do kręgu osób o znacznym stopniu niepełnosprawności. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego zgodnie z załączonym paragonem. Ewentualnie wniósł też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

W pierwszej kolejności apelujący zarzucił, iż Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) wydając zaskarżone orzeczenie, uchylił zaskarżone przez odwołującego orzeczenie (...) w całości i orzekł co do całości sprawy, pozbawiając tym samym odwołującego przyznanego mu do roku 2025 znacznego stopnia niepełnosprawności. W tym zakresie odwołujący zwrócił uwagę na okoliczność, że jeżeli w postępowaniu administracyjnym, jakim było postępowanie przed Wojewódzkim Zespołem, odwołał się tylko od części

decyzji to w jego ocenie, zgodnie z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego decyzja (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

w T. z 24 lipca 2015r., w pozostałej części stała się prawomocna.

W konsekwencji Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

w Województwie (...) jako organ II instancji, wydając postanowienie o uchyleniu zaskarżonej decyzji w całości i orzekając co do jej całości naruszył przepisy postępowania administracyjnego, tj. wydał decyzję bez podstawy prawnej. Ponadto Wojewódzki Zespół, wydając orzeczenie zmieniające stopień niepełnosprawności odwołującego się ze znacznego na umiarkowany, naruszył art. 139 kpa, bowiem wydał decyzję na niekorzyść odwołującego się. Apelujący zwrócił nadto uwagę, iż Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w uzasadnieniu swojej decyzji nie wskazał, aby decyzja organu I instancji rażąco naruszała prawo bądź rażąco naruszała interes społeczny i nie wyjaśnił na czym te naruszenia miałyby polegać, czym ewentualnie można by usprawiedliwić takie działanie Wojewódzkiego Zespołu.

W dalszej części apelacji, ubezpieczony w głównej mierze podważał prawidłowość oceny stanu jego zdrowia dokonaną przez biegłych. W szczególności akcentował poważny stan swojego zdrowia. Nadto zwrócił uwagę, że obniżenie jego stopnia niepełnosprawności spowoduje pogorszenie jego sytuacji materialnej, w związku z odebraniem jego żonie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności

w K. nie odniósł się do apelacji odwołującego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, nadto dokonał właściwych ustaleń odnośnie stanu zdrowia A. K., a następnie w sposób słuszny ocenił zgromadzony materiał dowodowy, z zachowaniem wszelkich reguł oceny dowodów z równoczesnym uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie Sądu Rejonowego do zaskarżonego wyroku jest szczegółowe i sporządzone zgodnie

w wymogami art. 328 § 2 k.p.c.

Wyrok Sądu I instancji jest trafny i odpowiada prawu, a dokonane ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Zarzuty apelacji Sąd Okręgowy uznał za niezasadne i będące w istocie nieuzasadnioną polemiką z prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji stanem faktycznym.

Sąd I instancji zweryfikował ustalenia Powiatowego i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w drodze opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, kardiologii, a także z zakresu chorób płuc. Biegli akcentując poważny stan zdrowia ubezpieczonego, z uwagi na zdiagnozowane schorzenia, a to przewlekłą chorobę niedokrwienną serca, stan po pomostowaniu aortalno-wieńcowym (...): LIMA-LAD, Ao-(RA)-OM1, stan po angioplastyce wieńcowej P. (...) + 2 stenty DES, stan po angioplastyce wieńcowej P. (...) + DES + DEB, hiperlipidemię, nadciśnienie tętnicze (...), (...), masywne zwapnienie opłucnej, rozległe zmiany włókniste, cukrzycę typu 2, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa, bez objawów podrażnienia korzeni nerwów rdzeniowych, bez ograniczenia ruchomości kręgosłupa, przebyte zwichnięcie prawego stawu barkowego, podzielili stanowisko Wojewódzkiego Zespołu w przedmiocie uznania, iż A. K. nie wymaga stałej i długotrwałej pomocy innych osób w spełnianiu ról społecznych, nie spełnia też przesłanek do stwierdzenia u niego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Równocześnie natomiast, odmiennie od Wojewódzkiego Zespołu uznali, iż spełnia on przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym, w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnego poruszania się.

Sąd odwoławczy podziela ocenę Sądu Rejonowego w zakresie uznania wydanych w sprawie opinii za wiarygodne, rzetelne i fachowe, jak i dokonaną przez ten Sąd ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego w aspekcie niespełnienia kryterium określonego w § 29, ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2015, poz. 1110).

Przepis ten orzeczenie o konieczności sprawowania opieki uzależnia od stwierdzenia całkowitej zależności osoby od otoczenia, polegającej na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem. Jak również od konieczności udzielania pomocy, w tym również

w pełnieniu ról społecznych – co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych

Tymczasem z przeprowadzonego postępowania wynika, że odwołujący zachował zdolność do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, w rozumieniu powołanego przepisu. Odwołujący nie jest całkowicie zależny od otoczenia, w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem. W tym zakresie wymaga jedynie częściowej pomocy ze strony domowników, wskutek czego nie zostały spełnione konieczne przesłanki znacznego stopnia niepełnosprawności.

Odnosząc się do zarzutów apelującego w zakresie naruszenia przepisów postępowania administracyjnego przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że zgodnie z art. 476 § 3 k.p.c. sprawa z odwołania od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności należy do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych.

W sprawach tego rodzaju, postępowanie sądowe wszczynane odwołaniem ma charakter odwoławczy i sprowadza się do kontroli zgodności z prawem orzeczenia wydanego przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Naruszenie przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności przepisów proceduralnych zawartych w k.p.a., nie stanowi przesłanki wzruszenia orzeczenia przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych, bowiem wada decyzji administracyjnej nie może prowadzić do zmiany zaskarżonej decyzji, zgodnie z żądaniami zawartymi w odwołaniu. W orzecznictwie sądowym utrwalili się już poglądy, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych istotny jest materialnoprawny aspekt zaskarżonej decyzji, dotyczący praw

i obowiązków stron, a nie uchybienie przepisom postępowania administracyjnego, poprzedzającego wydanie tej decyzji. Odwołanie pełni rolę pozwu, a jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Wady decyzji administracyjnej wynikające z naruszenia przepisów postępowania administracyjnego co do zasady pozostają poza zakresem kognicji sądu ubezpieczeń społecznych, który powinien dostrzegać wyłącznie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego będącego przedmiotem odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego postępowania. W przypadku innych wad proceduralnych konieczne jest wszczęcie odpowiedniego postępowania administracyjnego w celu stwierdzenia nieważności decyzji i wyeliminowania jej z obrotu prawnego (vide m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2010r., I UK 252/09, LEX 577824, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 18 stycznia 2018r., III AUa 876/16, LEX nr 2446579).

W ocenie Sądu Okręgowego decyzja Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...), będąca przedmiotem kontroli Sądu Rejonowego w niniejszym postępowaniu, nie jest obciążona opisanymi wyżej wadami formalnymi. Zarzut naruszenia art. 139 k.p.a. jest nieuzasadniony, bowiem zawarta w nim zasada reformationis in peius nie ma charakteru bezwzględnej, a dotyczy wyłącznie orzeczeń kasatoryjnych, o których mowa w art. 138 § 2 k.p.a. Przepis art. 139 k.p.a. przewiduje wydanie przez organ odwoławczy decyzji na niekorzyść strony odwołującej się w dwóch wypadkach, gdy zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub

rażąco narusza interes społeczny. W rozpoznawanej w postępowaniu administracyjnym sprawie zaistniała pierwsza z przewidzianych w tym przepisie przesłanek, bowiem postępowanie przed Wojewódzkim Zespołem do Spraw Orzekania

o Niepełnosprawności jednoznacznie wykazało, iż zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w sposób rażąco naruszało przepisy prawa, co wynika z uzasadnienia orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Orzeczenie to zostało wydane po przeprowadzeniu szerokiego postępowania, weryfikującego spełnienie przez odwołującego przesłanek do uznania go za niepełnosprawnego w stopniu znacznym w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. W trakcie postępowania przeprowadzono specjalistyczne badania pulmonologiczne oraz poddano odwołującego konsultacji lekarza chorób wewnętrznych-specjalisty chorób płuc. Opierając się dopiero na takim materiale Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności uznał, że zaliczenie odwołującego do znacznego stopnia niepełnosprawności, stałoby w rażącej sprzeczności z przepisami ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Ustalenia i decyzja tego organu została merytorycznie sprawdzona w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Gliwicach.

Reasumując, Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu Rejonowego zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że A. K. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, a równocześnie nie spełnia on przesłanek warunkujących uznanie, że wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji Tym samym brak podstaw do uznania go za niepełnosprawnego w stopniu znacznym. Spełnia natomiast przesłanki określone w art. 8, ust. 3a, pkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Mariola Szmajduch (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

Sędzia Przewodniczący Sędzia